

CHRIS RYAN

OHŇOVÁ
ZEMĚ

DOKÁŽOU UNIKNOUT VČAS?

OHŇOVÁ ZEMĚ

Chris Ryan se narodil roku 1961 poblíž Newcastleu. V roce 1984 nastoupil ke speciálním jednotkám SAS. V průběhu deseti let služby se podílel na utajovaných i neutajovaných operacích a dotáhl to až na velitele týmu odstřelovačů protiteroristické jednotky. Za války v Zálivu se stal jediným mužem osmičlenného týmu, kterému se podařilo uniknout z Iráku. Tři jeho kolegové zahynuli a čtyři padli do zajetí. Jednalo se o nejdelší útěk v historii SAS. Poslední dva roky Chris vybírá a cvičí potenciální rekruty pro jednotky SAS.

Své zkušenosti zúročil v bestselleru *The One That Got Away*, který byl rovněž zadaptován pro filmové plátno. K jeho dílům patří další bestsellery: *Stand By, Stand By; Zero Option; The Kremlin Device; Tenth Man Down; The Hit List; The Watchman; Greed; The Increment; Blackout; Ultimate Weapon; Strike Back; Firefight a Who Dares Wins*. Vydavatelství Century rovněž publikovalo jeho příručky *Chris Ryan's SAS Fitness Book; Chris Ryan's Ultimate Survival Guide* a *Fight to Win*.

Navíc přednáší na téma motivace a bezpečnost v podnikání a v současnosti pracuje v Americe v oblasti osobní ochrany osob.

DALŠÍ TITULY OD CHRISÉ RYANA

Literatura faktu

The One That Got Away
Chris Ryan's SAS Fitness Book
Chris Ryan's Ultimate Survival Guide
Fight to Win

Romány

Stand By, Stand By
Zero Option
The Kremlin Device
Tenth Man Down
The Hit List
The Watchman
Land of Fire
Greed
The Increment
Blackout
Ultimate Weapon
Strike Back
Firefight
Who Dares Wins

V sérii Alpha Force vyšlo

Survival
Rat-Catcher
Desert Pursuit
Hostage
Red Centre
Hunted
Black Gold
Blood Money
Fault Line
Untouchable

V sérii Code Red vyšlo

Flash Flood
Wildfire
Outbreak

CHRIS RYAN

OHŇOVÁ ZEMĚ

NAŠE VOJSKO
2014

Copyright © 2002 by Chris Ryan
Czech edition © 2014 by NAŠE VOJSKO, s.r.o.
Cover and layout © 2013 by Q point Praha
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1496-4

PODĚKOVÁNÍ

*Patří především mému agentu Barbaře Levy,
šéfredктору Marku Boothovi, Hannah Blackové, Charlottě Rushové
a ostatním členům týmu vydavatelství Century.*

KAPITOLA PRVNÍ

„Letecký poplach, červený stupeň!“

Podzim v jižním Atlantiku. 15.32 hodin dne 25. května, jasné chladné odpoledne v úzkém průlivu do vod San Carlosu na východě Falklandských ostrovů. Poplach způsobil celé britské flotile chvění v břišní krajině. A moje válka se najednou stala krvavou lázní.

25. květen je argentinským státním svátkem. Při předchozích náletech před obědem sestřelily protiletadlové rakety z HMS *Coventry* nad zálivem dva nepřátelské bombardéry typu A4 Skyhawk. Třetí zničila střelba z palubních zbraní. Za hodinu se však objevily další bombardéry, aby dosáhly odvety. Poškodily *Broadsword* a třemi pumami zasáhly *Coventry*, která se následně převrátila. Zahynulo devatenáct mužů.

Nyní tu bombardéry byly potřetí.

Nový poplach znamenal, že lodní radar s velkým dosahem v přední hlídkové linii objevil nepřátelské letouny sestupující k ostrovu, aby provedly další útok.

Jen pár minut předtím mě vrtulník Sea King z HMS *Invincible* vysadil na hlavní palubě SS *Northland*, což byla transportní kontejnerová loď o výtaku 15 000 tun. A se mnou další tři příslušníky eskadry D speciálních jednotek SAS pod velením mého staršího bratra seržanta Andyho Blacka. Prvním ze zbylých dvou byl obrovský a stále klidný Tom, můj velký kamarád a desátník původem z Rádži, a druhým Doug Easton, velký

problémista jednotky. Doug pocházel z východního Londýna. Měl pověst tvrdohlavého ztřeštěnce a agresivního násilníka, který vždy vnučuje svůj názor ostatním. Nikdy jsme se neměli moc rádi.

Eskadra měla za úkol podniknout v příštích několika dnech velkou operaci. Teď jsme však ještě museli dohledat chybějící kontejner s vybavením. Nějaký úředník v Portsmouthu podělal nákladní list, a tak nám chyběl životně důležitý laserový značkovač cílů, protože se ocitl na špatné lodi. Nedávno mi bylo dvacet let a šlo o mou první skutečně bojovou operaci v opravdové válce. Byl jsem proto poněkud nervózní, jak se mi bude dařit ve větší akci.

Smrad nafty a leteckého benzínu. Hlavní nákladový prostor vypadal jako obrovská jeskyně. Byl přeplněný obrovskými vrtulníky a gigantickými bednami obsahujícími rezervní motory pro trykáče s kolmým startem Harrier. Týmy techniků RAF – v našem slangu krabové – zrovna pracovaly na upevnění rotorů na dvoumotorový vrtulník Chinook. Andy vyslal Toma a Douga dopředu a mě vzal s sebou na zád, abych mu pomohl prověřit spodní vozidlovou palubu. Záměrně mě držel dál od Toma. Když totiž přišel rozkaz k odjezdu na Falklandy, byli jsme s Tomem zrovna na tahu. Skončili jsme v nějakém zblešeném lokále a zmeškali let naší eskadry na ostrov Ascension. Museli jsme proto letět pozdějším letadlem a Andy mi ještě pořád neodpustil. Jako veterán tažení do Ománu vystavoval na odiv vybledlé jizvy a dlouhé vlasy ostríleného příslušníka SAS a nenechal si od nikoho nic líbit. Ať už šlo o důstojníka, či prostého vojáka.

Při hledání schodiště jsme potkali několik letců, kteří měli značně naspěch. „Kudy se dostaneme dolů?“ zeptal se jich Andy. Jeden z nich ukázal palcem přes rameno a beze slova pospíchal pryč.

„Zasranej krab,“ zahučel Andy. „Když se vrátěj argentinský bombardáky, tak se určitě podělá strachy.“

Nemohli jste mu to mít za zlé. Nacházet se na transportní lodi bylo samo o sobě špatné. Ovšem se vším tím benzinem, naftou a municí to bylo ještě horší. Jako kdybyste seděli přímo na bombě.

Válka se v tomto okamžiku stávala velice skutečnou záležitostí. Viděl jsem nepřátelské letadlo sestřelené v záplavě ohně z oblohy nad kotvištěm a loď hořící po zásahu raketami.

Sestupovali jsme stále hlouběji do útrob lodi. Na spodní palubě byla podstatně větší tma. Stály zde dlouhé řady všemožných terénních vozidel. Landrovery a osmitunové střední nákladáky naložené až po střechu zásobami. Všechny pěkně připoutané řetězy za osy k palubě.

„Všechno to prohledat nám zabere zasranou spoustu času,“ řekl nespokojeně Andy. „Potřebujeme více světla. Počkej tady Marku, já nějaké seženu. A měj oči otevřené pro případ, že by se nám něco mohlo hodit. Jestli se sem ovšem krabové nedostali dřív.“

Moje neforemná záchranná vesta mi silně překážela v pohybu. Protlačil jsem se mezi nějakými nakladači patřícími královským ženistům a ponurým zástupem polních ambulancí. Shora přišel zvuk řvoucích amplionů. Patrně další varování před letadly. Argentinci pravděpodobně vrhli veškeré síly proti vylodovací operaci.

Andy se vrátil s nějakými světelnými zdroji a dali jsme se do práce. Když jsme se pohybovali podél řady vozidel, snažil jsem se z něj vypáčit něco o nadcházející misi. Eskadrou šla šeptanda, že se jedná o vysazení na argentinské území na pevnině. Pokud ano, určitě by došlo k velké eskalaci konfliktu. Víím, že Andy si kvůli tomu dělal starosti, protože mělo jít o čtyřčlennou hlídku a já jsem s číslem šest figuroval v seznamu jako druhý náhradník. Bylo velmi nepravděpodobné, že by na mě přišla řada, což mě dost štvalo.

Objevil jsem čtyři nákladáky naší eskadry v řadě lehkých pásových vozidel toho typu, s nimiž můžete jet i přes jižní pól. Pokud to bude třeba. Podle seznamu první obsahoval bivakovací vaky a speciální karimatky. Počítal jsem balíky, jak jsem v polotmě nejlépe dovedl. Zadní část plachty druhého vozu byla částečně uvolněná. Nakoukl jsem pod ni, abych zjistil situaci. Ježíši, pomyslel jsem si otráveně, když se mi ve světle baterky naskytl pohled na rozházené balíky arktického oblečení a rezervních spacích pytlů. Někdo si uprostřed nich udělal skrýš. Nějaký sráč si tady dole dával šlofika. Ať už to byl kdokoli, vykupal si tu pelíšek s baterkou a polní lahvi vody po ruce. Dokonce se tu válely zbytky jídel z konzervovaných denních dávek. Zasraní krabové. Mají lepší přiděly než my a ještě nám rabují naše žrádlo.

Hmatal jsem dokola po balících a našel jsem fotoaparát a miniaturní kazetový magnetofon. Oba přístroje vypadaly velmi kvalitně. Kromě toho

jsem objevil další elektronický aparát, jehož účel jsem nedokázal rozpoznat. Plochá krabička z šedého plastu o délce zhruba 15 a šířce přibližně 6,5 cm. Měla vytahovací anténu jako tranzistorové rádio, ale žádnou stupnici ani knoflíky pro ladění stanic. Pouze malé červené tlačítko, které se po stisknutí rozsvítilo.

Právě jsem se chtěl vrátit k Andymu, abych mu ukázal svůj objev, když jsem zaslechl nějaký šramot v přední části nákladáku. Že by krysa, která se vrací pro zbytky jídla? Jenže na krysu to dělalo příliš velký hluk. Podle zvuku šlo zřejmě o narušitele, jenž se stále pohyboval kolem.

Počkej, já tě dostanu, pomyslel jsem si a vrhl se přes nakupené zásoby. Zaznamenal jsem zběsilý pokus o útěk. Někdo se pokoušel zdrhnout. Podařilo se mi zachytit něčí nohu nebo paži. Ve tmě se to nedalo poznat.

„Tak koukej vylézt, ty sráči,“ zařval jsem. Z temnoty se vymrštila noha a trefila mě do tváře takovou silou, že moje hlava narazila temenem na ocelový oblouk plachty. Lucerna mi vylétla z ruky a chvíli jsem měl pocit, že mám přinejmenším zlomenou čelist. V uších mi zvonilo a ústech jsem ucítil chuť krve. To mě ale vážně nakrkló.

OK, řekl jsem si. Jestli si chceš hrát, tak ti to osladím. Vymrštil jsem pěst silou všech svých šestasedmdesáti kilo. Narazila do něčeho pevného a já zaslechl zalapání po dechu a následný bolestný sten. Vůle bojovat se zcela vytratila. To už bylo lepší.

Nahmatal jsem nohu a vytáhl svého protivníka do zadní části nákladáku, kde bylo více světla, abych se na něj podíval. Měl na sobě armádní maskáče. Očekával jsem kraba nebo námořníka, ale tenhle patrně ukradl i oblečení. Byl malý, štíhlý a vypadal spíše jako chlapec. „Do prdele, kdo jsi?“ zařval jsem na něj.

Ten malý hajzlík dál zuřivě bojoval a snažil se nakopnout mě kolenem do slabin. Neúspěšně. Domníval jsem se, že jde o nějakého lodního stavarda. Prostě někoho z posádky lodi, k smrti vyděšeného náletem bombardérů. A proto se schovává tady dole, místo aby plnil své povinnosti někde nahoře.

Kroutil se jako had a snažil se proklouznout pod mou paží, aby se dostal k otevřené zadní části plachty. Hupnul jsem na něj a stáhnul jej zpět. Pak jsem ho srazil k zemi a kleknul na něj. Svíjel se a rval jako o život. Už dávno jsem se nebral s klukem jeho velikosti a necítil jsem se přítom

zrovna dobře. Báł jsem se, abych mu nezlomil nějakou kost nebo přímo vaz. Nakonec jsem jej přišpendlil k zemi pouhou svojí hmotností. Chytil jsem jej mezi kolena a obě jeho ruce mu zkřížil na prsou, takže se nemohl hýbat. I nadále se však snažil rvát jako divoká kočka.

„Jak se jmenuješ, ty zasranče?“

Místo odpovědi mi plivnul do tváře. Dostal ode mne pěkných pár facek, aby se naučil slušnému chování, načež zkrotnul. Měl tak tenká zápěstí, že jsem mu je mohl udržet jednou rukou. Prohledal jsem mu blůzu, abych našel nějaký identifikační průkaz.

Při prohledávání jsem měl čím dál silnější pocit, že je něco špatně. Ale nikoli tak, jak jsem se domníval předtím. Kromě blůzy o několik čísel větších měl na sobě svetr s rolákem a pod ním tričko. Ignoroval jsem jeho odpor a vyhrnul mu všechny svršky, abych objevil útlý hrudní koš a na něm tělově zbarvenou sportovní podprsenku ukrývající pár dospívajících nader.

Můj stevard byla dívka.

Pustil jsem její ruce a posadil se. Svítlna ležela nedaleko. Šáhl jsem po ní, abych se ujistil. Skutečně dívka. Rozcuchané tmavé vlasy jí rámovaly umazaný obličej, byla neupravená a bledá. Ale ani neupravený vzhled a špína nedokázaly skrýt krásu rysů jejího obličejce a planoucí oči. Byla o něco mladší než já. Hádám takových sedmnáct nebo osmnáct let.

Na tváři se jí začínala tvořit podlitina. Patrně v místě, kde jsem ji praštil. Natáhl jsem ruku a chtěl se toho místa dotknout. Z očí jí vyšlehla nenávisť. Z šera se vynořila její ruka s nehty napřaženými jako drápy. Jako kdyby mi chtěla vyškrábat oči. Odrazil jsem ji stranou. „Kdybych věděl, že jsi holka, tak jsem tě nepraštil!“ Jenže jsem myslel, že je to chlápek. „A co tady dole vůbec děláš?“

„*Bastardo!*“

Dívka. Usilovně jsem přemýšlel. Nenapadl mě žádný způsob, jak by se sem mohla dostat. Jedině, že by ji na palubu pro své potěšení propašoval v Portsmouthu některý z krabů. My jsme ženu neviděli dlouhých šest týdnů. Slyšeli jsme sice nějaké zvěsti, že na lodi *Canberra* jich několik slouží, ale nikdy jsme se nedostali tak blízko, abychom si to ověřili. Nebo to mohla být novinářka, která se proplížila na palubu, aby si zajistila reportáž z tažení z první ruky.

Potom mi došlo, že promluvila španělsky. Prohlédl jsem si ještě jednu hnízdo, jež si vybuchovala mezi zásobami. Vzal jsem rovněž do úvahy předměty, které jsem objevil: fotoaparát, kazetový magnetofon a přístroj podobný rádiu.

A pak mi to došlo. Ježíši, ta čubka je špion. Je tu proto, aby na nás naváděla argentinské bombardéry.

V tom okamžiku se na mě opět vrhla.

Zavolal jsem Andyho. Nepřestala bojovat, i když jsme na ni byli dva. Kopala a rozdávala rány pěstí jako bantamová váha. Mě bolely od úderu zuby a Andy dostal takovou ránu do oka, že zalapal po dechu. Nakonec jsme ji přemohli a přivázali nějakými šňůrami k nákladáku. Andy mi řekl, ať ji hlídám a sám šel sehnat lodního operačního důstojníka.

Od toho okamžiku se začalo všechno sejřít. Kapitán lodi a operační důstojník si prohlédli ji i výbavu, kterou měla s sebou. Stále ještě prskala a nadávala. Pak nám řekli, abychom o tom za žádnou cenu s nikým nemluvili. Popsal jsem jim scénu na ložné ploše nákladáku a také, že jsem poznal přístroj pro navádění letadel. Oba protáhli obličje při pomýšlení, jak se asi nepřátelský agent mohl dostat na palubu skrz „neprodyšný“ bezpečnostní kordon v přístavu. Nikdo nevěděl, jak se jí to podařilo. A také, zda to bylo v Portsmouthu nebo na ostrově Ascension, kde se loď cestou zastavila. Není divu, že naše flotila utrpěla takové ztráty při leteckých útocích.

Poté se dolů dostavilo několik námořníků a důstojníci jim nařídili, aby ji vysvlékli. Chlapi se zakřenili a dali se do práce. Zajatkyňě zuřivě bojovala a kopala kolem sebe, ale nebylo jí to nic platné. V mžiku ji připoutali k přepážce a strhali z ní všechno oblečení. Tady v podpalubí byla značná zima, ale její snědé tělo se i ve slabém světle lesklo potem. Bez oděvu vypadala pateticky mladě a dost vyhuble. Už jsem vůči ní necítil žádný hněv, jen lítost a hnus. Přemýšlel jsem, co s ní asi udělají. Byla válka a za války se špióni střílejí. Znal jsem postup. Před válkou jsem prodělal iniciační test SAS v Brecon Beacons, jehož součástí tvořilo cvičení s námětem útěk ze zajetí a únik z nepřátelského území. Teď se jí dostane kompletního zacházení: prohlídka tělesných otvorů, fyzické a psychické týrání, výhrůžky, pytel na hlavu a mlácení na dveře a stěny kvůli vyvolání dezorientace. Mohl jsem jim rovnou říci, že ztrácejí čas. Byla ze sorty, která nikdy nepromluví. Ale nebylo by to k ničemu.

Zůstali s ní dva námořníci, kteří dohlíželi na to, aby se nezabila. Ovšem jen bůh ví, jak by to asi udělala, když byla tak důkladně svázaná.

Když jsme šplhali zpátky nahoru, necítil jsem se nejlépe. Kapitán nám cestou vysvětloval, proč o tom nemáme mluvit. Všechno je přísně tajné. Jinými slovy: on chtěl vše utajit. Měli jsme zapomenout na dívku, na naváděcí zařízení a vůbec na všechno. Nic z toho se nestalo. Já ale nemohl dostat z hlavy její obrázek, jak tam stála připoutaná k přepážce s roztaženými rukama i nohama.

Tom a Doug na nás čekali na horní palubě. Operační důstojník nám řekl, abychom si připravili všechny svoje věci, že nás náš plukovní vrtulník vezme zpátky k jednotce.

Náhle však vypuklo peklo.

KAPITOLA DRUHÁ

Útočící letouny typu A4 Skyhawk přilétaly ze základny argentinského námořnictva Rio Grande v Tierra del Fuego (Ohňové zemi). Každý z nich měl ve výzbroji dvě letecké pumy o hmotnosti 227 kg. Jejich cílem se staly řady transportních plavidel hustě naskládané v úzkém průlivu San Carlos a u pobřeží.

I pro ně to představovalo vysoce nebezpečnou akci. Naše lodě chránil radarem řízený systém protiletadlové obrany s nejmodernějšími raketami včetně smrtících řízených střel Sea Dart. Měly je ve výzbroji především torpédoborce třídy Typ-42 střežící vjezd do průlivu. Raketa Sea Dart měřila na délku 4,5 metru a vážila půl tuny. Po startu jí raketový motor udělil během tří vteřin dvojnásobnou rychlost zvuku a mohla vymazat letoun z oblohy na vzdálenost až 65 km. V této fázi války rakety Sea Dart již uplatňovaly nárok na sestřelení tří útočících letadel a argentínští piloti neměli žádné iluze o riziku, které podstupovali.

Ovšem i rakety Sea Dart měly svou slabinu. Byly primárně zkonstruovány pro válku s ruským námořnictvem na otevřeném moři. Proti nízkým letícím cílům operujícím v prostředí s rušivými odrazy z pevniny v pozadí neměly tak vysokou účinnost. A právě v dnešní odpoledne Argentinci využili jejich slabost se smrtícím efektem. Se řvoucími motory se přiblížili od pobřeží téměř ve výšce vln a zasáhli torpédoborec HMS *Coventry*, který se převrátil. Zahynulo devatenáct mužů.

Katastrofa způsobila v protiletadlové obraně flotily u pobřeží San Carlos zející díru. Jedinou lodí na stráž tak zůstala menší fregata HMS *Broadsword*, sama poškozená při dřívějším náletu. Její rakety Sea Wolf sice patřily k moderním zbraním, ale byly určené především proti řízeným stře-

lám s plochou dráhou letu vypalovaným z ponorek. Byly natolik nové, že ještě probíhalo jejich testování. Ačkoli se vyznačovaly vysokou přesností, jejich dosah činil pouhé 4 km, a na druhý výstřel tak nezbýval čas.

Vedoucí letoun na pozadí nízkých kopců a členitého pobřeží sestoupil do výšky sta metrů a zahájil let k pobřeží. Pilot přitom manévroval se svým strojem a kličkoval úzkými údolími. Jeho přístroje dokázaly odhalit pulzy nepřátelského radaru, který se jej snažil zachytit. Snažil se proto vyvést letadlo ze změti vracejících se ozvěn radarových vln, které se odrážely od okolních kopců.

Čtyři letouny se přibližovaly rychlostí přes 900 km za hodinu a v okamžiku zahájení finálního útoku se rozdělily na dvě dvojice. Zdálo se, že první stroj mířil přímo do středu sestavy transportních lodí.

Z palubních tlampačů se ozvalo urgentní varování: „Letecký útok, červený signál!“ Nastal zmatený shon, při němž se zejména civilní námořníci snažili dostat na horní paluby. Viděli, jak se *Coventry* změnila v ohnivou kouli a převrátila se. Nechtěli proto zůstat v pasti někde v podpalubí, kdyby se něco podobného stalo jejich lodi.

Z výcviku jsem věděl, že nám od prvního hlášení do okamžiku, kdy začnou padat první pumy, zbývá necelá minuta a půl. Podíval jsem se k jihozápadu a spatřil temný stín, který opustil čáru pobřeží a zamířil do zálivu. V příštím okamžiku zahájily palbu 20mm protiletadlové kanony Oerlikon původem z druhé světové války – *bam, bam, bam, bam*. Všude kolem střílela děla z lodí a vzduch byl plný oblaků kouře z vybuchujících granátů. Nedotčená letadla však pokračovala v letu. Zaznamenal jsem dopad rakety na úbočí jednoho z kopců na pobřeží. Někdo se pokusil zasáhnout nepřítele střelou Blowpipe, ale ty nejsou moc účinné proti přelétávajícím cílům, takže se nestrefil a raketa vybuchla neškodně na břehu.

Letouny nyní zkrátily vzdálenost na sedm kilometrů a letěly tak nízko, že výfukové plyny z jejich tryskových motorů zdvihaly spršky vody z hladiny zálivu. Protiletadlová palba narostla do crescenda. Všude kolem byl neskutečný rámus. Dunivé výstřely čtyř a půl palcových hlavních děl válečných lodí doprovázelo štěkání automatických PL kanonů menších

ráží a pronikavé staccato kulometů. Zdálo se však, že veškerá palba je příliš krátká. Granáty vybuchovaly před letícími stroji a zvedaly gejzíry vody. Pozoroval jsem celou situaci z paluby *Northlandu* a nevycházel z údivu, jak je možné, že letadla mohou tu hustou palbu vůbec přežít.

Lodě, které se ocitly v dráze letadel, horečně manévrovaly, aby se dostaly mimo. *Northland* však neměl nahozený hlavní motor. Byl proto snadný cíl. Pilot Skyhawku uvolnil bomby ve vzdálenosti nějakých 350 metrů před lodí. Zcela jasně jsem je viděl padat směrem k nám, zatímco letoun se s řevem zvedal do výšky. Původně dva černé body každou vteřinou rostly a já si pomyslel: „Do prdele, padaj rovnou na nás!“ My jsme byli jejich terč. Doug sebou praštil na palubu. Neměl nálety v lásce o nic víc než lodě. Myslel jsem si: „Teď tady všichni zhebnem.“ Nemohl jsem však od toho divadla odtrhnout oči.

První bomba spadla do vody asi dvacet metrů od levoboku a její dopad zvedl obrovskou vlnu. „Netrefil, ty hajzle!“ zařval jsem z plných plic. Věděl jsem, že tyhle bomby mají v zadní části zpoždovací zařízení, jakousi vrtulku s nastaveným počtem otáček. Jakmile se zastaví, přivede k činnosti vlastní detonátor. Při nízkém letu se musí puma vypustit velmi přesně v určený čas, jinak ten krám nefunguje.

To byla moje poslední myšlenka, protože pak kolem mne vybuchl celý svět.

Ve skutečnosti první bomba padala tak rychle, že jsem nestihnul zaznamenat, jak se odrazila od hladiny jako žabka, plnou silou zasáhla bok lodi a prorazila jej. Prošla strojovnou směrem vzhůru, zabila tam tři muže, a aniž by explodovala, vyběhla palubou ven.

Nepamatuju si z toho vůbec nic, protože o zlomek sekundy později druhá puma zasáhla střed lodi a tentokrát detonátor zafungoval správně. Bomba vybuchla v hlavním nákladovém prostoru takovou silou, že otevřela palubu, kde jsem stál, jako krabičku sardinek. Všechny, kdo stáli poblíž, to odhodilo několik metrů daleko.

Pamatuji si jen jasný záblesk. Pak jsem musel na několik okamžiků ztratit vědomí. Ležel jsem na břiše. Můj oděv byl celý očouzený a všude okolo se válely hromady kouřících trosek. Hučící plameny z nákladového prostoru olizovaly rozervané okraje díry zející v palubě. Zezdola bylo slyšet rány explodující munice. Pak následovaly dunivé výbuchy nádrží s pohonnými hmotami.

Postavil jsem se a zjistil, že se loď naklonila. Bylo to, jako kdybych šel do kopce. Náhle mě uchopila čísi ruka. Ohlédl jsem se. Byl to Andy. Vlasy měl silně ožehnuté a já se v duchu ptal sám sebe, zdali je mám taky. Něco na mě křičel, ale já nerozuměl co. Jednak kvůli hluku okolo a jednak mě výbuch dočasně ohlušil. Vtiskl mi do ruky záchranný oblek a ukázal k boku lodi. Nejvyšší čas opustit loď. Byl to jednorázový záchranný oblek, který se natahoval přes šaty těsně před skokem do vody. Měl být nepromokavý a udržovat člověka v suchu a naživu, dokud jej neobjeví záchranáři. Samozřejmě jen pokud se pomoc dostaví včas. Bez obleku měla průměrná osoba padesátiprocentní naději na uplavání 45 metrů, než podlehla podchlazení z ledové vody.

Právě jsem se chtěl nasoukat do obleku, když jsem spatřil ony dva námořníky, kteří měli hlídat špionku, jak vylézají průlezem na palubu. Dívka s nimi však nebyla. Bomba musela poničit spodní palubu a oba hoši se na to vykašlali. Rozhodně nechtěli přijít o život kvůli špionovi.

Dodnes nevím, proč jsem se rozhodl učinit následující, ale asi proto, že jsem ji objevil a celé to vlastně začal. Rozhlédl jsem se kolem po Andym, ale ten zmizel. Patrně si myslel, že už se o sebe dokážu postarat sám. Loď nevypadala na to, že by měla jít každým okamžikem ke dnu. Ani oheň se zatím nedostal na příď. Usoudil jsem, že moje šance jít pro ni a dostat ji ven je poměrně velká.

Svým způsobem to bylo snadnější, než jsem očekával. Sjel jsem po žebříku na nákladovou palubu. Byla tam spousta kouře, ale dosud žádné plameny. Kolem mne prošel nějaký hoch nesoucí lodní pytel. Patrně se pro něj vrátil do své kabiny. Sešplhal jsem ještě další dva žebříky. Svítla tu nouzová světla. A také tu bylo méně kouře. Poplachové zvonky neustále drnčely. Hluk palby sem doléhal jen matně, zato jsem mohl slyšet exploze palivových nádrží, které zněly jako výbuchy minometných granátů. V každém případě mě popoháněly kupředu. Nezdálo se mi, že by se náklon paluby nějak dramaticky zvětšoval. Asi se ještě neutopím.

Po příchodu na záď jsem ji uviděl stát přesně tam, kde ji zanechali. Stále byla připoutaná k nosníku. Stáhl jsem jí pytel z hlavy a odvázal pouta na rukách. Vystartovala po mně jako divoká kočka. Její šaty ležely na hromadě hned vedle. Začal jsem jí pomáhat s oblékáním, protože nemělo smysl zachraňovat někoho, kdo by v okamžiku skoku do vody zemřel na

podchlazení. Pochopila to a během několika minut byla víceméně oblečená. Dal jsem jí také záchranný oblek, aspoň jsem měl o jednu věc méně na tahání, a hnal jsem ji zpátky k žebříkům.

Zdálo se, že všude je nyní podstatně více kouře. A také mnohem tepleji. Náhle se značně zvýšil sklon paluby. Strkal jsem dívku před sebou vzhůru po žebříku. Možná, že se jí rovněž trochu vrátily síly nebo dostala strach, protože šplhala jako veverka. Myslím, že po šesti týdnech na palubě znala cestu ven dost dobře.

Zhruba v polovině dalšího žebříku se podmínky najednou silně zhoršily. Plameny se šířily do šachty. Několik úchytů se utrhlo, a jak jsme lezli výše, žebřík se hrozivě kymácel. Dívka kvůli plamenům zpomalila. Musel jsem lézt jen s pomocí jedné ruky, protože druhou jsem ji strkal před sebou. Nákladním prostorem otrásla další silná exploze. Nejspíš zase vylétla do vzduchu nějaká munice. Shora se na nás sypaly drobné úlomky a z přepážky dělicí nás od hlavního nákladového prostoru začal stoupat kouř nebo pára. Nedokázal jsem rozeznat, co to bylo. Pokoušel jsem se dýchat jen mělce, abych do sebe nedostal příliš mnoho kouře. Žebřík se zdál nekonečný a čím dál rozpálenější.

Nakonec jsme nějak vyšplhali nahoru a tam zjistili, že průlez na palubu nejde otevřít. Páky zajišťující vodotěsnost byly uzavřené nadoraz. Bůhví, který idiot nás tady zavřel a odsoudil k smrti.

Dívka najednou začala díky působení kouře odpadat. Opřel jsem ji o stěnu a uchopil horní páku. Ani se nehnula. Teplo nebo náklon lodi musely zkrřížit rám průlezu. Rozhlédl jsem se kolem, ale prostor kolem nás se čím dál víc plnil plameny. Neexistovala žádná jiná cesta ven. Opřel jsem se vši silou o páku a tentokrát mě odměnil její malý pohyb. Následovalo několik zuřivých škubnutí a páka se uvolnila. A teď tu spodní. Ta byla ještě horší. Byla tak zatažená, že se zdálo nemožné s ní jakkoli pohnout. Zespoda stoupal vzhůru inkoustově zbarvený kouř a téměř znemožňoval dýchání. Začal jsem v záchvatu zběsilosti mlátit do dveří pěstí. „Pusťte nás ven, vy zasnanci!“ Stejně tak jsem mohl čůrat do větru. Šance, že nás někdo uslyší, byla úplně totožná.

Pověsil jsem se na horní páku, zhoupal se na ní celým tělem a oběma nohama dupnul na zaseknutou spodní páku. Pocítil jsem náraz až páteři, ale zdálo se mi, že se přece jen pohnula. Přitáhl jsem se vzhůru, abych

akci zopakoval a přitom doufal, že horní páka nepovolí a já nespádnou deset metrů dolů do pekla zuřících plamenů. Pak jsem na tu spodní znovu mohutně dupnul. Tentokrát s cvaknutím povolila.

Nahoře na palubě to nebylo o moc lepší. Ve středu lodi zuřily plameny. Přesto se však o něco lépe dýchalo. Náklon se stále zvětšoval. Dole v podpalubí se ozývaly další a další exploze palivových nádrží, až se celý trup otřásal. Bylo otázkou pár minut, než loď půjde ke dnu. Pár ukázněných námořníků se snažilo tahat po palubě hadice a stříkat do plamenů. Většina posádky však bezhlavě skákala na záchranné vory a do člunů v obavě, že loď vylétne do povětří. Mnohé již byly přeplněné a spoustu mužů moře spláchno dolů. Fregata plující poblíž spustila záchranné čluny a vyzdvihovala z moře přeživší. Nad *Northlandem* se vznášely vrtulníky a odvážely lidi z paluby do bezpečí.

Postrčil jsem dívku před sebou po palubě. Nyní bylo slyšet muže řvoucí dole v podpalubí. Stála a třásla se vyčerpáním. Přitom však pozorně sledovala scénu zkázy. V jejích očích se objevil triumfální výraz. Něco se ve mně zlomilo. Tam dole mohli být moji kamarádi. Chytil jsem ji za zátylek, dostrkal k okraji rozervané paluby a donutil, aby pohlédla dolů do ohnivého pekla. „Teď je řada na tobě!“ zařval jsem.

Na rameno mi opět dopadla čísi ruka. Byl to zase Andy. Tvář měl celou začerněnou od sazí. „Co tu do hajzlu děláš? Pohni kostrou, čeká na nás člun!“

Nával adrenalinu mi úplně vyčistil hlavu. Pokud je ta dívka špion, má daleko větší cenu živá.

Když jsem se odvracel od díry v palubě, loď se náhle zakymácela. Všichni jsme se natáhli jak širocí, tak dlouzí na palubě. Z hořící díry uprostřed lodi se vyvalil sloupec ohně a dýmu. Ucítíl jsem, že mi to ožehlo vlasy. Andy mě postavil jedním trhnutím na nohy a vláčel mě pryč z nebezpečného místa.

S přerývaným dechem jsem se rozhlédl kolem: „Kde je ta holka?“

Byla pryč.

KAPITOLA TŘETÍ

Převrácený trup *Northlandu* příští ráno stále vyčníval nad hladinou zátoky. Vůbec netuším, jak se jim podařilo zabránit jeho potopení. Okolo se zaměstnaně proháněl velký mořský remorkér. Možná se snažili odtáhnout *Northland* dál na moře, aby nepřekážel ostatním lodím při vplouvání do zálivu. Slunce se odráželo od rozměrné olejové skvrny, kterou moře zahánělo k pobřeží.

Andy a ostatní se dostali z vraku bez problémů. Našel nám místa v záchranném člunu, a právě když jsme nastupovali, přiletěl velký vrtulník *Wessex*. Vyzvedl celou naši skupinu a hodil nás na palubu naší vlastní lodi *Fearless*. Bez jakýchkoliv zmatků. Neměl jsem žádné tušení, co se stalo s onou dívkou. Možná se utopila nebo ji opět zajali. Ať se stalo cokoli, já jsem svou část odvedl dobře.

Andy byl na mě pořád naštvaný. Stále myslel na to, že logistický důstojník mu dělal nohy kvůli ztraceným laserovým značkovačům. Andy se domníval, že to byla moje chyba, protože jsem se zapletl s tou špionkou. Vůbec mě neposlouchal, když jsem argumentoval, že jsme vlastně onen ztracený kontejner vůbec nenašli. Nikdo tak nemohl vědět, jestli se chybějící přístroje ve skutečnosti někdy nacházely na palubě *Northlandu*.

Zrovna teď se Andy s naším stážístou kapitánem Guyem Litchfieldem nacházel v kanceláři velícího důstojníka, mobilní buňce přivařené na zádi lodě. Operační důstojník s nimi právě prováděl brífink k nadcházející misi. Zjevně šlo o návrh vysadit pozorovací tým na argentinskou pevninu v Tierra del Fuego, který by monitoroval nepřátelskou leteckou základnu v Rio Grande. Operace dostala přes noc pevné obrysy a nyní již měla i kódové jméno: *Dynamo*.

Aspoň tak hovořila fáma. Oficiálně nám zatím nikdo nic neřekl. Nicméně tři muži z naší eskadry, kteří se vrátili z HMS *Invincible*, vykládali, že

viděli práce na vrtulníku Sea King. Sundávali z něj vše nepotřebné a montovali na něj přídatné palivové nádrže kvůli co nejdelšímu doletu. Andy určitě věděl víc, ale mlčel. Už jsem věděl, že mě nechce s sebou.

Tak či tak bylo jasné, že půjdeme brzy do akce.

Pracovali jsme v naší ubytovací kajutě na útočné lodi a nad hlavami nám bublalo potrubí. Měli jsme dost naspěch. Kontrolovali jsme všechno své vybavení, včetně baterií do noktovizorů a dalších zařízení a přístrojů. Otravovali jsme našeho zásobovače Cyrila dalšími požadavky na více granátů a zbraní náhradou za ty, o něž tým přišel při náletu. Ztratilo se i nějaké zimní oblečení a nikdo nevěděl, jak je nahradíme. Přišla i dobrá zpráva. Eskadra obdržela dodávku kýžených amerických útočných pušek Armalite s podvěsnými granátometry M 203. V našem slangu jsme jim říkali „kozlice“. Volali jsme po nich již více než rok a znamenaly pro nás totéž co zlato. Jejich nenadálý příchod nám jen potvrdil důležitost operace.

„Kolik máme Claymorů?“ zeptal se Tom z Fidži Cyrila. Claymore byla americká protipěchotní mina, která se dala velmi snadno nainstalovat a měla takový účinek, že rychle odradila nepřítele od případného pronásledování. „Každý máte jednu,“ odpověděl mu Cyril. Náš zásobovač seržant Cyril byl poměrně chlupáček s kudrnatými vlasy, kterému se stal těžký úraz nohy při operaci na norskó-ruských hranicích v době nejhorší studené války. Kvůli chromé noze byl přerážen na plnění týlových úkolů.

Do toho Taffy, náš mladší seržant a posel špatných zpráv, pronesl: „Slyšel jsem, že to letiště střeží celý prapor argentinské námořní pěchoty.“

„Vysrat na ně!“ opáčil Tom nadšeně. „Už jsem stál proti větší síle v Ománu.“

„Jo, to ale byli hadráři!“ vmísil se posměšně do debaty Doug. Tom byl v pluku legendou od doby, kdy bránil základnu v Merbaku proti útoku tisícovky povstalců. Na konci bitvy sám obsluhoval 25liberní houfnici, s ním střílel do nepřátel z bezprostřední blízkosti. V okamžiku příchodu posil byl zasažený snad do každé končetiny, ale pořád střílel.

„Tom byl v tolika akcích, že toho ty nikdy nedosáhneš,“ řekl jsem Dougovi.

„Opravdu?“ opáčil Doug. „Jak to, že vy dva jste potom zmeškali náš let? Neměli jste žaludek na akci?“

Tom na Dougovy blbé poznámky vůbec nereagoval. Byl od přírody tak dobře naložený, že ho nic nerozházelo. Museli byste ho naštvat až za hranici únosnosti, ale pak zase bylo téměř nemožné jej uklidnit.

Zdalo se všeobecně přijatým faktem, že nebudu součástí mise. Andy se vždy snažil dávat na mě pozor, ať už to bylo při výcviku, nebo v rámci operace. A nyní už od toho nemohl couvnout. Já však nemohl snést pomyslení, že budu zase vyřazen, a dělal jsem všechno pro to, abych se tomu vyhnul. Nejvíc mě štvalo, že to všichni chlapi věděli.

Byl jsem totiž menší bráška. O patnáct let mladší než Andy. Otec zemřel, když mi bylo deset let. Andy se stylizoval do jeho role a chtěl mě vychovávat. Od samého počátku byl rozhodnutý, že já to v životě někam dotáhnou. Využil proto kapitál, který nám otec zanechal, k mým studiím na soukromých školách. On sám tu šanci nikdy neměl. Proto ho také šíleně rozzuřilo, když jsem podepsal úvazek armádě. Prohlásil, že ode mě očekával další studium na univerzitě. Snažil jsem se mu vysvětlit, že chci život prožít a ne o něm číst. K další rozepři došlo, když jsem zažádal o vstup k SAS. Řekl, že je to nefér, aby naše matka měla oba syny v nebezpečí.

Andy dorazil s naším stážistou Guyem. Přišli nás seznámit s plánem operace. Zamkli jsme dveře a posedali si na kavalce, abychom vyslechli, co nám chtějí říci. Guy byl typickým představitelem stážistů. Vysoký a svalnatý jako hráč rugby. Jako všichni ostatní obdržel po příchodu k pluku povýšení z poručíka na kapitána. Stážisté si obvykle u nás odsloužili dvouletý úvazek a pak se vraceli ke svým jednotkám s nově nabytými zkušenostmi. Pokud vůbec nějaké získali.

Guy začal: „Mám vydat rozkazy?“

„Ne!“ řekl krátce Andy. „Já tu velím. Ty jsi jen náhradník.“

Guyovi poklesla čelist. Je to dost velký šok pro mladé důstojníky, kteří přijdou k SAS a zjistí, že jsou méně důležití než zkušený poddůstojník.

Než mohl Guy cokoli říci, Andy pokračoval: „Sedni si támhle k Markovi. Vy dva si jistě budete mít o čem povídat.“ Tím chtěl Andy ostatním patrně připomenout, že mám za sebou soukromé školy. Poposedl jsem si, abych mu udělal místo vedle sebe na kavalci. Doug se vmáčkl na druhý konec. Naproti nám seděli Tom a Taffy s Andym nejbližší ke dveřím.

„Jde o pozorovací misi,“ prohlásil Andy. Pozorovací mise znamenala vybudovat pozorovací stanoviště někde v dohledu monitorovaného místa, sledovat a hlásit vše důležité. Podobné věci jsme cvičili velmi často.

„Kde?“ zeptal se Taffy.

„Na argentinském území. V Tierra del Fuego,“ odpověděl Andy.

Fámy tentokrát nelhaly. To znamenalo, že se očekával nárůst intenzity bojů. Doposud se projevy nepřátelství omezovaly výlučně na zónu 300 km okolo ostrovů.

„Argentinské letectvo potápí naše lodě rychleji, než je stačíme nahrazovat,“ pokračoval Andy. „A námořnictvo je z toho celý předposraný.“ Podíval se na nás tři, kteří jsme s ním byli na palubě *Northlandu*. Nikdo nám nemusel připomínat, co to znamená octnout se na bombardované lodi. „Naším cílem je velká letecká základna v Rio Grande. Vrtulníky nás v noci hodí na území protivníka, zřídíme stanoviště a budem pozorovat a hlásit veškerý pohyb letadel nepřítelů, časy odletů a příletů, směr a kurz letu, počty a výzbroj. Obvyklá rutina. Flotila chce rovněž vědět, kolik se jich vrátí zpátky, aby mohli spočítat poměr ztrát způsobený naší obranou.“

„Jak dlouho tam zůstanem?“ chtěl vědět Taffy. Vždycky byl před misí trochu nervózní.

„Dokud válka neskončí, ty vole!“ opáčil Tom se svým huhňavým přízvukem. Tom se ani trochu neobával představy setrvání uprostřed nepřátelského území. Čím déle, tím lépe. Alespoň pro něj. Skutečně neměl strach.

Teď se zase Doug navezl do Guye. Strčil do něj ramenem a prohlásil: „Měls říct, že tu velíš ty, když je to tvoje první mise.“ Jeho malé zlomyslné oči se škodolibě zaleskly. Doug velmi rád popichoval lidi a moc dobře věděl, že Guyova důstojnost oficíra mu nedovolí, aby se s ním hádal.

„A jak to bude s cestou zpátky?“ vložil jsem se do debaty.

Andy se na mě tvrdě podíval. Jeho pohled říkal, už jsem ti přece řekl, že s námi nejdeš, tak co se ptáš. Nakonec řekl: „To se ještě musí rozhodnout. Záleží to na tom, co objevíme. Můžou pro nás poslat vrtulník nebo ponorku. Pokud bude třeba, můžem doběhnout na chilské hranice nějakých 80 km západně.“

„Jak tam vypadá krajina?“ ozval se znovu Taffy. Taffy byl náš operátor protiletadlových raket Stinger, a měl tudíž nést nejtěžší náklad.

„Hlavně pampa a vřesoviště,“ zamračil se Andy. „Vzpomeň si na Brecon Beacons v zimě a máš přesně to, co tam je.“

„Do prdele!“ ulevil sil někdo a způsobil tím všeobecné souhlasné zamručení. Brecon Beacons ve Walesu patřily k našim pravidelným výcvikovým prostorům. Stalo se, že tam vojáci zemřeli na podchlazení a vyčerpání.

Andy nás vrátil zpět k podrobnostem. Vrtulník měl vyložit hlídku na severozápad od základny. Ještě za tmy musela dojít k perimetru obrany a vybudovat předsunuté pozorovací stanoviště. Mělo z něj být vidět na hlavní startovací dráhu, která se měla neustále sledovat.

„Taffy, ty půjdeš s ním,“ Andy kývl hlavou směrem ke Guyovi. „Doug, ty poneseš komunikační soupravu.“

Čekal jsem. Po chvíli ze mne vystřelilo: „To je všechno? A co já a Tom?“

Andy potřásl hlavou: „Řekl jsem našemu velícímu důstojníkovi, že to zvládnem ve čtyřech.“

Zatřásl mnou záchvat vzteku: „Jdi do prdele!“ řekl jsem mu. „Nemůžeš zvládnout správnou pozorovací misi na nepřátelském území jen se čtyřmi muži.“

Andy se na mě mile usmál: „Takový je rozhodnutí. Musíš se s tím smířit.“

Najednou se mě nečekaně zastal Doug: „Proč nevezmem do akce místo stážisty Marka? K čemu je v akci užitečný důstojník?“

„Protože ho potřebujem, aby podepsal žádanky na vybavení,“ řekl Andy a Doug se tomu vtipu zasmál.

To mě ještě více rozzuřilo. Vyskočil jsem se zaťatými pěstmi. „Ty hajzle!“ zařval jsem Andymu do tváře. „Zacházíš se mnou jako s děckem, protože máš strach, že bych mohl být lepší než ty!“

Andy byl v momentě na nohou: „Dobrá, tak to pojďme vyzkoušet!“ Měřili jsme se navzájem nenávistnými pohledy. Byl jsem o něco vyšší než Andy, ale on měl výhodu větší hmotnosti. Snad jsem byl rychlejší a měl větší dosah paží. Možná kdyby se mi podařilo zasadit první ránu... Vypadalo to úplně stejně, jako když jsme byli kluci a chýlilo se ke rvačce. Obvykle mě vždycky zbušil, když jsem si dovolil mu oponovat.

Neočekávaně se mezi nás vložil Guy: „Nechte toho, vy dva kohouti!“ obořil se na nás. „Tohleto je brífink a není tu místo na vaše blbé hádky!“

Andy na mě zíral s potlačovanou zuřivostí. Guy měl samozřejmě pravdu. Nebyl čas na bitky, a kdyby se to dozvěděl velící důstojník, asi by nám to neprošlo. Andy s velkým úsilím uvolnil zaťaté pěsti. „Dělej, co se ti řekne, hochu.“ procedil skrze sevřené zuby. „Už sis dneska svůj díl legrace užil a na řadě jsou jiní.“

Otočil jsem se od něj pryč a pohlédl na Toma poklidně sedícího na svém kavalci. Byl nejlepším chlapem z oddílu a každý to věděl. „Musíš bejt

blázen, když necháš Toma a mě mimo, protože seš jen zasraně žárlivej, že bych moh bejt lepší než ty. Jestli k tomu nevidíš důvod, tak já půjdu za velícím důstojníkem sám!“ zařval jsem a vyrazil vztekle ven.

„Správně,“ hodil za mnou s úšklebkem Andy. „A když už tam budeš, zažádej si rovnou o povýšení.“

Studený vzduch nahoře na palubě mi pomohl zchladit můj vztek a ponížení. Dýchal jsem zhluboka a za chvíli se dostavila částečná úleva. Připadalo mi, jako kdyby se Andy neustále snažil ničit mou snahu prokázat, že jsem stejně dobrý voják a příslušník pluku jako on. Pořád mě chtěl držet stranou.

Jít se stížností za velícím důstojníkem nemělo žádný smysl. Žádný důstojník u pluku by nikdy nezměnil rozhodnutí staršího poddůstojníka týkající se výběru mužů pro akci. Andy si vybral svůj tříčlenný tým, který jej měl doprovodit, a hotovo. Pokud by o tom mohl rozhodovat, strávil bych válku kopáním se do zadku.

Pozoroval jsem ty čtyři šťastlivce, jak jdou po schodech do mobilní kabiny na zádi na bojovou poradu s velícím důstojníkem. Zasraná práce, pomyslel jsem si. Ve svém vzteku jsem si přál, aby je Argentinci všechny chytili a pořádně jim to osladili. My zůstaneme s Tomem tady a opijeme se. V tom jsme fakt dobří.

Toma vynechání z akce nijak zvlášť nezdrtilo. „Eště se dočkáš spousty bitev,“ chlácholil mě. Přinesl nám každému plechovku ležáku z jídelny a hned je obě otevřel. Zhluboka jsem se napil a posadil se. Vztek mě pomalu pouštěl. Záviděl jsem Tomovi jeho flegmatický postoj. Neměl žádné zvláštní vzdělání, ale nic si z toho nedělal. Bral život, jak přicházel a se vším, co přinášel. Den po dni. Zúčastnil se sice mnoha bojů, nicméně nikdy to asi nedotáhne dál než na desátníka. A byl s tím docela spokojený. Žil docela prostě. Ve svém bytě v Herefordu neměl téměř žádný nábytek. Jeho rodina seděla na podlaze kolem televize a popíjela pivo. Úplně jim to stačilo ke štěstí. Přál jsem si být jako on.

Když jsme dopili první pivo a mačkali plechovky, strčil hlavu do dveří Taffy: „Změna plánu,“ zašklebil se na nás. „Velící důstojník vás chce ihned na brífink. Navýšili tým na šest mužů a vy dva blbouni máte jet s námi.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kancelář velícího důstojníka nebyla o mnoho větší než naše ubikace. Neměla žádná okna a před dveřmi stála neustále stráž. Plukovní přezdívkou majora Claytona zněla Claymore. Byl to drsný chlapík s pytlí pod očima a pověstí velkého pijáka. Říkalo se, že mu mladší důstojníci dělali na střídačku při pití společnost a on je všechny dokázal dostat pod stůl.

Měl jsem radost, že Andy vypadal pěkně našťvaný. Dostal to sežrat a dobře mu tak.

Vybral jsem si místo a celý nedočkavý usedl. Tahle operace musí být dost důležitá. Už proto, že velící důstojník změnil rozhodnutí staršího poddůstojníka.

Když se za námi opět uzamkly dveře, Claymore nás začal seznamovat s plánem akce. Cílem bylo zničit argentinské bombardovací kapacity. Velení mělo strach zejména z řízených střel Exocet AM-39 typu vzduch-země, které dokázaly obejít naši nejmodernější obranu. „Pokud by Argentinci uspěli a potopili jednu z našich dvou letadlových lodí, *Hermes* nebo *Invincible*, pak by náš operační svaz neměl téměř žádnou protiletadlovou obranu. Válka by tím byla ztracená. Stačí k tomu jediný zásah raketou,“ zasvětil nás do situace major.

To nás docela vyvedlo z konceptu. Už jsme měli na pobřeží více jak 2000 vojáků a domnívali se proto, že válka je téměř vyhraná. A najednou nám vysoký důstojník povídá, že jsme úplně vedle.

„Zpravodajci tvrdí,“ pokračoval Claymore zachmuřeně, „že Argentinci mají jen pár střel a pouze pět bombardérů Dassault Super Etenard schopných odpalovat je ze vzduchu. Snaží se sice nakoupit další na světovém trhu se zbraněmi, ale naši agenti se pokoušejí prodeje zablokovat. To je však jiný

příběh. Pro nás je důležité, že každá z těchto střel je schopná potopit loď. A my musíme tuto hrozbu nějak eliminovat. To bude naše práce.“

Na Claymorovo kývnutí operační důstojník, asi třicetiletý major s vyzáblým obličejem, odkryl mapu jižního cípu jihoamerického kontinentu a spustil: „Domníváme se, že bombardéry se střelami Exocet jsou nyní dislokované v Rio Grande na Tierra del Fuego, což je ostrov částečně patřící Argentíně a částečně Chile. Rio Grande je vzdáleno přibližně 560 km od Port Stanley, takže bombardéry mohou zvládnout cestu tam a zpět s doplněním paliva za letu.“

Udělal pauzu, abychom vstřebali, co řekl, a pak pokračoval: „Rozhodnutí je následující. Jednotky SAS by měly uskutečnit překvapivý útok na základnu s cílem zničit bombardéry i s raketami.“

Poklepal svým ukazovátkem na mapu a vysvětloval dále: „Eskadra ‚D‘ se právě naloduje a popluje na ostrov Ascension. Zde přestoupí do dvou transportních letadel Herkules C-130. Letouny poletí nízko, aby se vyhnuly radarovým sítím, přiblíží se k základně od severozápadu a uskuteční překvapivé přistání na hlavní dráze.“

Udiveně jsme ho poslouchali a on vysvětloval, jak letouny sklopí zadní vykládací rampy a než se obránci vzpamatují, vyjedou z útrobu Herculesů silně vyzbrojené Landrovery SAS. „Jednotky jedna, dvě a tři napadnou bombardéry v jejich úkrytech, zatímco jednotka čtyři vltne do důstojnické jídelny a postřílí piloty a vůbec všechny členy posádek, které tam zastihne.“

Seděl jsem celý zelektrizovaný. Infiltrace na nepřátelské území, vybudování pozorovacího stanoviště a hlášení pohybu letadel to byla jedna věc. A nepřítel mohl podobnou akci klidně předvídat. Ale přímý útok v síle celé eskadry byl nadmíru ambiciózní plán. Šlo o klasickou operaci druhu, s níž si pluk získal za druhé světové války svou pověst. Pokud by akce uspěla, způsobila by Argentincům rozhodující úder a pravděpodobně by ukončila válku.

„Vaše role je zcela zásadní a životně důležitá,“ pokračoval Claymore, přičemž si nás přeměřil chladným pohledem. „Zajistíte předběžný průzkum pro hlavní síly. Vaším úkolem bude identifikovat cíle a hlásit pohyby letadel. Zjistíte postavení protiletadlové obrany a připravíte cestu pro hlavní útok její eliminací ve správný moment.“

Nyní jsem porozuměl, proč mě a Toma přibrali do akce. Osvětlila mi to poslední věta. Úkol našeho týmu se změnil z jednoduché pozorovací mise na hlavní roli v útoku. Jako odstřelovač jsem měl na práci likvidaci obsluh protiletadlových zbraní v okamžiku, kdy se transportní stroje chystaly na přistání.

Ani nadšení nad zařazením do akce mi nepomohlo přestat myslet na nebezpečí. Pomalu se šinoucí velké stroje Herkules C-130 patřily k našim standardním transportním prostředkům. Dokázaly naložit až stovku plně vyzbrojených výsadkářů. Pokud však ztratíme výhodu momentu překvapení, stanou se z nich velmi snadné cíle. Podle mě by tento úkol daleko lépe splnil nálet letounů s kolmým startem Harrier z našeho operačního svazu, které bychom my navedli na cíle ze země.

Největší problém spočíval v zajištění cesty zpět. Pokud by letouny Hercules neutrpkely žádnou újmu, měly podle plánu doplnit palivo na přepadené základně a poté odvézt všechny přeživší členy eskadry včetně nás zpátky na Falklandy. Taffy do mě štouchnul: „Je to posraná sebevražedná akce. Pokud některý Hercules dostane zásah, tak tam zůstanem a budem muset zdrhat 80 km na chilské hranice s polovinou argentinský armády v zádech.“

To mě však vůbec neděsilo. Noční infiltrace, budování tajného stanoviště, skryté pozorování činnosti nepřítele a poté navádění útočných jednotek – to vše byl druh akcí, pro které jsme byli vycvičeni. Já byl navíc vycvičený odstřelovač. Dokázal jsem zasáhnout cíl na vzdálenost 600 m. Jediná průbojná střela by jednoduše mohla zničit raketu stejně účinně jako puma. Ani pěší únik na hranice mě nijak nevzrušoval. Nacvičovali jsme podobné úniky docela často v našem výcvikovém prostoru ve Walesu. Byl jsem přesvědčen, že to zvládnou.

Operační důstojník si vzal opět slovo a začal nás seznamovat s podrobnostmi. Rio Grande leželo blízko u moře, a tak se nabízelo vysazení utajeného týmu na pobřeží pomocí ponorky. Naneštěstí jediná ponorka, kterou flotila měla k dispozici, byla nukleární. Příliš velká a příliš cenná na to, aby riskovala její přítomnost v blízkosti argentinských břehů. Takže jediný možný způsob spočíval ve vzdušném výsadku. Měl nás tam hodit vrtulník.

Následovala přestávka, během níž se na brífink dostavila posádka dotyčného vrtulníku Sea King od námořnictva. Kvůli bezpečnosti operace

nesměli její členové znát detaily celé akce, aby je při upadnutí do zajetí nemohli vyzradit. Piloti a navigátor zaujali svá místa. Vypadali poměrně dost nervózně.

Operační důstojník vysvětlil, že se nalodíme na mateřskou loď *Invincible*, která s námi pod pláštíkem noci popluje co nejbliže k pobřeží. Z ní pak odstartujeme k vlastní akci. Podle plánu poletíme v kurzu na Beagle Channel k jižnímu cípu Tierra del Fuego, kde se chilská hranice dotýká Atlantického oceánu. Poté se helikoptéra otočí k severu a poletí na chilské straně podél hranic, takže se přiblíží k Riu Grande od západu. Major si odkašlal a pokračoval: „Po vysazení pozorovacího týmu poletí zpět přes moře.“

„Co se stane potom?“ ozval se Taffy.

„Tým bude vysazen co nejbliže k argentinské základně. Pak postoupíte k bodu, z něž budete moci sledovat veškeré dění na letišti a vybudujete si stanoviště.“

„Ale co se stane s vrtulníkem?“ trval na svém Taffy. „Předpokládejme, že dojde k odhalení a my budeme muset vzít roha. Bude mít Sea King dostatek paliva, aby nás vzal zpátky?“

Operační důstojník si vyměnil pohled s Claymorem. Oba vypadali nešťastně. Operační důstojník polkl na prázdno a tiše pronesl: „Negativní. Když doletíte k pobřeží, vrtulník již nebude mít dost pohonných hmot na cestu zpět k flotile. Poletí co nejdál a potom přistane do moře. Posádku vyzvedne záchranné plavidlo.“

Nastalo hrobové ticho. Muži z posádky vrtulníku tiše zírali na mapu. Celý projekt se jim ani trochu nelíbil. Do prdele, pomyslel jsem si. Jestli si tu někdo vytáhl nejkratší sirku, tak to byli tihle tři. Přistání s vrtulníkem do vln jižního Atlantiku jim dávalo tak padesát procent naděje na přežití. Pokud budou mít štěstí.

„Proč tedy neodletí zpátky do Chile a nepřistane tam?“ zeptal jsem se. Hoši od námořnictva zvedli oči. Ta samá myšlenka pravděpodobně napadla i je.

Operační důstojník potřásl hlavou. „Příliš riskantní. Mohlo by to prozradit hlavní operaci.“ Hned nato přišel s chlácholivým ujištěním: „Nemusíte se bát. Námořnictvo se o své lidi umí postarat. Poblíž se bude nacházet fregata se záchranným týmem a vrtulníkem k dispozici, aby je vyzvedla z vody.“

Pohlédl jsem na posádku. Opět zírali na mapu na stole. Mohl jsem jim v tvářích číst jejich mínění tak jasně, jako kdyby ho vyslovili nahlas. Záchranný vrtulník vyzvedne z vody jejich mrtvá těla.

Tak už to bylo. Neexistovaly proti tomu žádné argumenty. Byl válečný čas a některé operace jsou prostě drsné.

Brífink pokračoval. Probírali jsme podrobnosti letu: kde přistát, co dělat v případě, že akce bude odhalena již při příletu. To by znamenalo odvolat misi a zamířit na chilské území.

Major Clayton se opět postavil. Rozpoznal, že existuje reálné nebezpečí úpadku morálky a rozhodl se na nás zapůsobit krátkou povzbuzující řečí. Operace byla podle něj velmi důležitá, což několikrát zdůraznil. „Je nezbytně nutné zničit bombardéry i s raketami. Jinak může operační svaz utrpět obrovské ztráty a válka může být prohraná.“

Posádka vrtulníku vypadla a my pokračovali probíráním komunikačních procedur, rozpoznávacích kódů ve vztahu k útočné jednotce, způsobech navazování a udržování spojení a naší roli v okamžiku konečného útoku. Také jsme se dotkli otázky úniku v případě, že budeme muset prchat po svých. Na argentinském území operoval v dané oblasti britský tajný agent, který dodával zpravodajské informace. Dostal upozornění o našem příchodu a měl pro nás zařídit cestičku přes hranice. Obdrželi jsme pokyny, jak s ním vejít do kontaktu a také údaje o místu setkání.

Po celou dobu brífinku mi tanula na mysli myšlenka na hochy od námořnictva, kteří po našem vysazení poletí na téměř jistou smrt. V porovnání s jejich osudem byla naše výprava nedělním piknikem. Alespoň jsem si to myslel.

„Tahle mise smrdí,“ mudroval Taffy, když jsme opouštěli místnost. „Ti chudáci v Herculesech nemaj žádnou šanci. Budou odsouzený k smrti, jakmile dosáhnou argentinský vzdušný prostor. A ani nebudou mít palivo na návrat. Jakmile je objevěj radary, nebudou mít jinou možnost než jít do toho. Pokud některý z letounů udělá chybu a bude muset jít podruhé na přistání, smetou ho argentinský mariňáci z oblohy.“

Pokrčil jsem rameny. Co s tím naděláme. „Slyšel jsi, co Claymore řekl. Buď půjdem do toho, nebo přijdem o pár letadlových lodí.“

„Zasraná práce,“ zněla Taffyho odpověď. „Mluvíme o likvidaci celé eskadry, člověče.“

Andy zaslechl pár posledních slov a vyřítil se na Taffyho jako rozzuřený býk. „Držte svý nevyvážený huby, sakra. To není vaše věc. Provedem rozkaz a už žádný kec. Pokud bude hlavní operace úspěšná, odletíme s ostatními z eskadry. Pokud se něco podělá a my budem muset uniknout pěšky, taky dobře. My to zmáknem. A jestli na to nemáte odvahu, řekněte to hned a já vás nechám vyměnit!“

Bylo to buď, anebo a Taffy hodil zpátečku. Byl sice posel špatných zpráv, ale žádný zbabělec.

Doug šel za námi, všechno slyšel a nevynechal příležitost, aby si rýpl: „Co je s tebou, Taffy? Máš strach nebo co?“

Taffy se zamračil: „Posranej zelenáči, ty si myslíš, že víš všechno, co?“ Prošli jsme dveřmi na otevřenou palubu a Taffy musel řvát, aby jej ve větru bylo slyšet: „Tak já ti teda něco řeknu. Pár mejch kamarádů od eskadry B přiletělo dneska ráno z Ascensionu. Podle toho, co vykládali, byl přes víkend odvolaný velící důstojník eskadry D a jeho hlavní seržant s ním. A chceš vědět proč? Protože řek hlavounům, že tahle operace je jedno-směrka. A že se žádný z mužů nevrátí. Tak je oba vyměnili.“

Já i Doug jsme na něj čuměli s otevřenou hubou. „Posraná práce,“ zašeptal Doug. Vyměnit velícího důstojníka a jeho hlavního seržanta v předvečer velké operace, to byla nevídaná věc. Nedokázal jsem si představit, jak vůbec mohla taková situace nastat. Podle kréda SAS neexistovalo pro odhodlané muže slovo nemožná věc. Připustit něco takového se téměř rovnalo vzpouře. Onen dotyčný důstojník patrně musel být přesvědčený, že po něm chtějí, aby poslal své lidi na jistou smrt. Poprvé jsem ucítil neurčitý pocit znepokojení.

Taffy poznal, že nás trochu zneklidnil, a kysele se usmál: „Vsadím se s vámi, že k hlavnímu útoku eskadry vůbec nedojde. Budem sedět na zadku na pevnině úplně zbytečně. A další věc,“ ztišil hlas, protože jsme vešli do závětrí za nástavbou, „povídáčka tvého bráchy o návratu letadlem se zbytkem eskadry je pěkná blbost. Jediná cesta, jak se dostat zpátky, bude pěšky po svých!“

KAPITOLA PÁTÁ

Okamžitě začaly finální přípravy. Letadlová loď *Invincible* doprovázená jedinou fregatou měla pod pláštěm noci dopravit průzkumný tým s vrtulníkem Sea King co nejdříve k pobřeží. Vrtulník s námi měl odstartovat o půlnoci. To znamenalo vykonat obrovský kus práce: naložit všechny naše zásoby. Brali jsme s sebou celou horu vybavení. Námořníci samozřejmě věděli, že jejich kamarádi to nestihnou zpátky a měli nám to za zlé. Na všech zúčastněných stranách vládla všeobecně špatná atmosféra nespolečnosti. My jsme nechtěli mít nic s nimi a oni zase s námi.

Naše výstroj byla na řadě jako první. Trvalo dlouho, než se nám podařilo všechno shromáždit. Měli jsme norské vojenské oblečení do arktických podmínek, goretexové spací pytle, noktovizory, zbraně, satelitní komunikační zařízení, jídlo, střelivo a pozorovací přístroje. Vše, co nám umožňovalo uskutečnit naši misi a přežít i dva týdny v tundře, pokud to bude třeba. Každý muž si nesl svou plnou polní, plus zbraň a svůj díl výstroje. Ve většině případů šlo o celkový náklad kolem 55 kg pro jednoho.

Když jsme skončili, bylo pozdní odpoledne. Letadlovka se svým doprovodem už byla dávno z dohledu flotily, daleko na jihozápadě a pokračovala v plavbě k argentinským břehům.

Kromě nás šesti se připravovalo ještě dalších osm mužů SAS z jiné jednotky, kteří se měli v souvislosti s jinou misí přesunout za dva dny na své výchozí stanoviště na východních Falklandách. Mezi nimi i můj dobrý známý Nick Brown ze skotského Fife. Měl keltský přízvuk a modročerné vlasy. Absolvovali jsme spolu úvodní kurz SAS a od té doby se přátelili. Nick byl rodinný typ. Těšil se sice na každou akci, ale přitom měl současně obavy o svou ženu a děti, kdyby se s ním něco stalo.

Náhle se znovu objevil vrtulník a dosedl na houpající se palubu. Byl doplňovat palivo. Naskládali jsme se dovnitř a on ihned odstartoval. Seděli jsme na úzkých sedadlech podél stěn kabiny a koukali doprostřed. Seděl jsem mezi Nickem a Tomem. Andy, Taffy, Guy a Doug se usadili naproti. Zbytek mužů se usídlil vzadu v ocasní části. Naše obrovské tlumoky byly narovnané uprostřed mezi oběma řadami sedadel. Piloti a navigátor měli svá místa v kokpitu, do něž se vstupovalo průlezem nacházejícím se nahoře několik kroků před námi. Řev motorů byl ohlušující i přes zavřené dveře.

Sotva jsme se odlepili od paluby a zamířili nad širé moře, ozvala se nahoře silná rána. Vrtulník se silně otřásl a na střechu trupu zabubnovala sprška těžkých úlomků. Ve stejný okamžik helikoptéra ztratila rychlost a propadla se dolů směrem k hladině moře.

Kabina se začala naklánět a já se rychle chytil popruhů, které mě poutaly k sedadlu. Současně jsem zapřel nohy kvůli očekávanému nárazu. Stroj se dvě nebo tři vteřiny potácel sem a tam a já doufal, že to ještě vybere a vrátí se na loď. Předpokládal jsem, že došlo k selhání motoru. Jenže v příštím okamžiku začal vrtulník padat dolů tak rychle, že jsem cítil, jak mě to zvedá ze sedačky. Stroj dopadl na hladinu se zvukem připomínajícím lámání kostí a hned se začal převracet na pravý bok. Zůstal jsem zavěšený ve vzduchu v popruzích mé sedačky. Voda se divoce hrnula dovnitř a v momentě nám dosahovala k hlavám.

Všichni jsme byli pro tento případ vycvičeni. Helikoptéry nám sloužily při mnohých našich cvičeních. Všichni strávili spoustu času na simulátorech. Připoutali člověka do velké krabice, obrátili ho vzhůru nohama a hodili do nádrže s vodou. Kladli nám na srdce, že v podobné situaci je rozhodující rychlost. Vrtulníky se při dosednutí na hladinu chovají všechny stejně. Mají motory nahoře, a proto se okamžitě převrátí a jdou ke dnu jako kámen. Jediná šance spočívá v rychlém opuštění stroje.

Voda byla přímo ohavně studená. Zdálo se mi, že až vyrážela dech. Nejspíše rychle zemřeme na podchlazení. Pokud se ovšem neutopíme jako krysy uvězněné v potápějícím se trupu.

Na rukou a nohou mi spočívala obrovská tíha, která mě doslova přišpendlila k mému sedadlu. Musely to být naše tlumoky, které se při nárazu utrhly z úvazků a nahrnuly na mou stranu. Obrátil jsem se vzhůru nohama

a pokoušel se v černočerné tmě vyprostit. Tlumoky nasáklly vodou a vážily přinejmenším tunu. Zdálo se, že nemají konce.

Nakonec se mi podařilo uvolnit a začal jsem plavat vzhůru. Přitom jsem se pokoušel vybavit si, kde jsou dveře. Všechno bylo převrácené vzhůru nohama a já se nemohl zorientovat. Jediné co mi mohlo pomoci, bylo malé nouzové světélko na rámu dveří. Rychle mi však docházel dech.

Plavání vyžadovalo obrovské úsilí. Vodou nasáklé šaty byly hrozně těžké a bránily mi v pohybu. Nechtěl jsem zatím nafouknout plovací vestu, protože by mi mohla bránit při průchodu dveřmi. Začalo mě bolet na prsou a bolest se šířila z plic do hlavy. Donutil jsem se ji ignorovat, jak nejlépe jsem dovedl, a soustředil se na plavání k mihotavému světélku.

Cítil jsem okolo sebe ostatní, jak se pokoušejí o totéž a snažil se vzpomnout na to, co nás učili o přežití pod vodou. Instinkt velí člověku nedýchat pod vodou. Tím se ovšem v krvi hromadí oxid uhličitý až do okamžiku, kdy způsobí ztrátu vědomí. Průměrný člověk dokáže zadržovat dech přibližně minutu a půl a pak to vzdá a nedobrovolně vdechne vodu. Lidé se zkušenostmi v potápění obvykle před potopením záměrně silně dýchají, aby okysličili krev co nejvíce. Tak vydrží pod vodou dvě minuty nebo i více. Profesionální potápěči dokáží zůstat pod vodou až čtyři a půl minuty.

Nakonec však fyziologie zvítězí. Pomalu jsem pozoroval, že se mě zmocňuje temnota, což byla známka nedostatečného okysličení mozku. Bez přísunu kyslíku začne srdce bít nepravidelně a nakonec přestane úplně. Krev tvoří v mozku tůně, ale člověk ještě není mrtev. Mozek může ještě poměrně dlouho vyžít ze zbytkového kyslíku. Byly zaznamenány případy vytažení lidí zpod ledu po padesáti minutách od doby, kdy jim přestalo bít srdce. A podařilo se je oživit, aniž by mozek doznal velké újmy. Čím studenější je voda, tím déle člověk vydrží živý.

Říkají vám tyhle věci, aby vám zabránili podlehnout panice. Pokud pochopíte riziko, můžete je dobře zvládnout. Nyní už jsem věděl, že když se mi podaří protáhnout dveřmi, budu mít slušnou naději na přežití. Nesmím se však nechat stáhnout čtyřtunovým vrakem do mořského lože. Pokusil jsem se ignorovat narůstající černotu, která mě zachvacovala, a bojoval dál. Tlak v mých uších se neustále zvětšoval – znamení, že vrak klesal čím dál hlouběji.

Minuta je dlouhá doba, když se nacházíte v temnotě bez vzduchu. Muselo to trvat přibližně minutu, než jsem nahmátl okraj dveří. Tou dobou jsem však již byl kompletně dezorientovaný. Neměl jsem tušení, kde je nahoře a kde dole. Stroj se mohl potápět vrškem dolů nebo se mohl převalit a jít dolů předí napřed.

Při prvním pokusu protáhnout se dveřmi mě někdo silně nakopl do tváře. Patrně někdo rychlejší, kdo to stihl přede mnou a nyní směřoval k hladině. Kupodivu mi to dodalo sebedůvěru. Když to dokázal on, dokážu to také. Pomalu na mě přicházel podivný snový stav, v němž jsem akceptoval vše, co se mi dělo. Někde vzadu v hlavě vyskočilo poznání, že jde o další symptom nedostatečného okysličení, ale nezdálo se mi to zas až tak důležité. Protáhl jsem se napůl dveřmi a spatřil nad sebou záblesky světla. Vzpomněl jsem si na záchrannou vestu a zatáhl za šňůru. Začal jsem zvolna stoupat. Už se mi nechtělo bojovat. Rozhodl jsem se, že nechám na vestě, aby mě vynesla ke světlu.

Najednou mě zastavilo silné škubnutí. Moje levá noha se dostala do kolejnice posuvných dveří a zůstala tam uvězněná. Zoufale jsem kroutil, kopal a škubal nohou, abych ji vyprostil, ale síly mě pomalu opouštěly. Zkoušel jsem nohu vytáhnout z boty, jenže byla příliš pevně zavázaná. Je hloupé umřít kvůli dobře zavázané botě, říkal mi můj mozek.

Pokud toto je umírání, pomyslel jsem si, pak není tak těžké, jak jsem si to představoval. Všechno, co mi zbylo udělat, bylo přestat bojovat a vzdát to. Ve skutečnosti to bylo jednoduché. Právě když jsem se rozhodoval, že skončím, ucítil jsem čísi ruku na levé noze. Někdo další prolézal dveřmi a zjistil, co se stalo. Jeho ruka silně zalomcovala mou nohou a já byl najednou volný. Vesta mě během okamžiku vystřelila vzhůru ke světlu.

Moje hlava najednou rozrazila hladinu a tím se obnovil můj instinkt na přežití. Několikrát jsem se zhluboka nadechl. Nic v mém předešlém životě nechutnalo tak dobře. Temnota z mého mozku zmizela. Zahlédl jsem v dálce loď. Vypadala, že je kolem kilometru daleko, ale ve skutečnosti to mohlo být jen pár stovek metrů. Moře bylo dost rozbouřené, ale záchranná vesta mě naštěstí udržovala nad vodou. Rozhlédl jsem se kolem. Zvláště pak po svém zachránci. Viděl jsem hlavy poskakující na vlnách, ale byla příliš velká tma na rozpoznání tváří. Měl jsem strach o Andyho. Ale on to jistě dokázal. Příliš jsem si zvykl na to, že je nezničitelný.

Nahoře se ozval nějaký hluk a záře vyhledávacího reflektoru se rozlila po hladině. Byla po té tmě tak intenzivní, že mě téměř oslepila. Jedna z lodí poblíž musela vyslat vrtulník okamžitě po nehodě. Muž u reflektoru mě patrně ve vlnách přehlédl, protože světelný paprsek se zakousl do vody o nějaký tučet metrů dál a pak se začal vracet.

Přitáhl jsem nohy k hrudníku, abych si uchoval co nejvíce tepla a zkontroloval, že světlo na vestě ukazující moji pozici svítí. Nechtěl bych tu zůstat zapomenutý.

Když na mě přišla řada, byl jsem tak prokřehlý, že už jsem ani nedokázal myslet. Zvedli mě navijákem do vrtulníku a zabalili do termo příkrývky. Teprve když jsme dorazili na loď, vzpamatoval se můj mozek natolik, že byl schopen pochopit, co se stalo.

Poznal jsem Andyho. Stál nade mnou a ptal se, jak mi je. Řekl, že chybějí dvě těla a stále se po nich pátrá. Měli jsme štěstí, že se ocas Sea Kinga při nárazu ulomil a všichni ze zadní části se zachránili. Podle očitých svědků nehodu způsobilo nasátí mořského ptáka do motoru.

Chybějící muži se patrně nedokázali zachránit. Jedním z nich byl pilot a druhým Nick. Když jsem zaslechl tuhle zprávu, něco uvnitř mi řeklo, že to byl Nick, kdo mi uvolnil nohu. A kdybych nezablokoval dveřní otvor, určitě by se zachránil také.

Jakmile jsme se převlékli do nové výstroje, major Clayton nás opět svolal do mobilní kabiny k novému brífinku. Postavil se a krátce promluvil: „Byl to špatný začátek, ale mise pokračuje. Vzdát se nikdy nepatřilo k tradicím pluku. Nicméně jestli někdo chce vycouvat, ať se přihlásí.“ Nikdo nezareagoval. Pohlédl jsem úkosem na Andyho, ale jeho tvář byla naprosto bez výrazu. Věděl jsem však, že udělá cokoli, aby mě i nadále ochránil, jak nejlépe dovedl. Byl to paličák, ale to já také. Měli jsme to v rodině.

Doplňili jsme naši výstroj ze skladů na lodi a nafasovali nové zbraně ze zbrojnice. Když dorazil druhý Sea King, odletěli jsme na letadlovou loď, tentokrát bez jakýchkoliv incidentů. Nemohl jsem přestat myslet na Nicka a na to, čím bude muset projít jeho rodina.

KAPITOLA ŠESTÁ

Letadlovka plula nocí plnou rychlostí a bez radaru. Podle plánu se přiblíží až na vzdálenost 400 km k nepřátelskému pobřeží. Pak odstartuje helikoptéra a poletí po kruhové dráze v nízké letové hladině na jih až k nejvzdálenějšímu konci kontinentu a Tierra del Fuego. Poté se otočí na sever a poletí dalších 80 km nad chilským územím. Nakonec učiní finální obrat a zamíří na východ. Překročí hranice Argentiny a dorazí k Rio Grande ze severozápadu. Se šesti muži s plnou výstrojí a třemi členy posádky na palubě bude mít palivo maximálně na dolétnutí k cíli, vysazení nákladu a ke zpětnému letu co nejbližší k flotile, přičemž bude muset přistát do moře. Operovali jsme na samé hranici možného.

Celou noc jsme se probíjeli rozbouřeným mořem. Jediný náš doprovod tvořila fregata *Gazelle*. Na obou lodích panovalo přísné zatemnění. Nikde nebylo vidět jediné světélko. Dole v podpalubí *Invincible* technici očesávali všechno přebytečné vybavení z jednoho vrtulníku Sea King a naopak do něj instalovali mohutné přídatné nádrže kvůli zvětšení doletu. Všechno, co nebylo životně důležité, muselo pryč. Částečně kvůli snížení hmotnosti, a také proto, že se nepočítalo s návratem stroje.

Pilot vrtulníku měl asi tak dvacet šest let a brýle a vypadal spíše jako účetní než jako pilot. Byl už silně našťvaný nad obrovskou hromadou výstroje, zbraní a střeliva, kterou jsme snášeli k jeho stroji. Pochyboval, že s takovým nákladem vůbec doletí v daném počasí k pobřeží. Natož ještě dalších 130 km nad pevninou. Náklad byl tak velký, že vyžadoval start s rozjezdem jako u klasického letadla. Pokud by se nepovedl, zahučeli bychom na konci letové paluby do moře jako kámen. Podruhé v posledních dvanácti hodinách. Hrozné pomýšlení.

Zatímco loď si razila cestu vlnami, my se pokoušeli urvat ještě alespoň hodinku spánku. Nikdo nemluvil o předešlé havárii, ale někteří z týmu už byli přesvědčení, že mise je prokletá. Taffy pokračoval ve své roli zvěstovatele špatných zpráv. Podle něj byla celá mise jen ztrátou času a lidských životů. K hlavnímu útoku stejně nikdy nedojde. „Celá eskadra, padesát mužů ve dvou Herculesech? To je sakra velký riziko! Pluk si nemůže dovolit tak obrovský ztráty!“ Kdykoli promluvil podobným tónem, Doug jej okamžitě obviňoval ze zbabělosti a hádali se tak dlouho, až mě poslouchání těch dvou úplně otrávil.

Většina z nás si myslela, že i kdyby se neuskutečnil hlavní útok, stále ještě můžeme vykonat užitečnou práci při sledování letiště a hlášení všech startujících letadel. Naše hlášení mohou být prospěšná protiletadlovým obráncům flotily.

Ležel jsem v polotmě na spodní letové palubě. Všude kolem mě se ozývaly zvuky lodě v pohybu. Přemýšlel jsem o Nickovi a o tom, jak mi zachránil život. Co asi tak řeknu jeho ženě. Andy ležel o pár metrů dál. Nejspíše myslel na Nickovu ženu a děti jako já. Je těžké si představit, že jdete do boje a víte, že jsou na vás závislí další lidé. Přál jsem si, abych s ním neměl onu nešťastnou hádku, a rozhodl jsem se, že mu to před odletem ještě řeknu. Věděl jsem, proč o mě pečuje. Pokud by naše pozice byly obrácené, nejspíš bych se choval úplně stejně.

Pak se mi vrátila vzpomínka na dívku špionku. Copak se s ní asi stalo. Jestli unikla utopení, čekalo ji zas jen uvěznění na jiné lodi. Pravděpodobně si myslela, že zemře uvázaná tam dole. Jestlipak se mi cítila zavázaná, že jsem ji vysvobodil. Patrně nikoli. Byl jsem pro ni jen další nepřítel.

Nakonec se mi podařilo na hodinku usnout. Kolem půlnoci přišel Andy zkontrolovat, zda máme všechnu svou výstroj a my si přitom navzájem pomáhali se svými tlumoky. Andy a Tom nesli nejtěžší náklad. Andy protože byl vyzbrojen univerzálním kulometem GPMG. Taffy mu dělal nabíječe a stážista Guy náhradníka. Tom byl naším expertem na ruční protiletadlové řízené střely Stinger. Kromě odpalovacího zařízení měl ke svému tlumoku upevněné ještě čtyři rakety. Tom vládl obrovskou silou a nikdy si

nestěžoval na sebevětší náklad, který na něj naložili. Doug se zase zabýval spojařinou a nesl soupravu pro satelitní komunikaci.

Guy ještě pronesl krátkou povzbuzovací řeč. Řekl nám, že argentinské bombardéry působí velké ztráty našemu operačnímu svazu a tohle pro nás je skutečná šance, jak to změnit a možná tím dovést válku k rychlému konci. Nato jsme vylezli na palubu vrtulníku. Uvnitř byla hrozná tlačenička. Posedali jsme si na naše tlumoky mezi bublající nádrže, protože sedadla vymontovali a vyndali pryč. Když naskočily motory, pocítil jsem záchvěv nervozity.

Starty vrtulníku s rozjezdem samozřejmě patřily k našemu výcviku. A i na pevné zemi jsou dost obtížné. Na lodi, kde víte, že je nedostatek prostoru a že se na konci dráhy propadnete do prázdna, je to ještě horší. Když jsme opustili palubu, helikoptéra se příšerně zakymácela a my se chytli popruhů na tlumocích. Řev motorů nás ohlušoval. Jako by naříkaly pod náporem váhy, kterou měly vyrvat nahoru. Malé přehřátí rozvodů nebo jiná drobná nepříjemnost nás mohly dostat rovnou do pekla.

Nicméně stroj otřásající se obrovským úsilím začal pomalu nabírat výšku. Vystoupal do výšky 600 m a nabral kurz na západ. V ten okamžik se *Invincible* otočila a mazala zpět, odkud připlula, aby do ranního rozbřesku byla co nejdále od nepřátelského pobřeží. S prvním světlem měly dva Harriery z její paluby provést nálet na Port Stanley, aby Argentinci uvěřili, že letadlovka hlídkuje právě v tomto sektoru.

Andy neustále mluvil pomocí interkomu buď s piloty, nebo s navigátorem probírali mapy. Guy mu přitom koukal přes rameno. Čas plynul jen zvolna. Někteří z nás se pokoušeli urvat další hodinku spánku. Doug se pořád snažil někoho popichovat a vyvolat hádku, ale když ho nikdo neposlouchal, mluvil klidně sám se sebou. Pokoušel jsem se aspoň trochu si zdřímnout, ale to, že jsem se dostal do skutečné akce, mi nedopřávalo potřebného klidu. V mysli jsem procházel celou svou výstroj a upamatoval se, kde jsou jednotlivé věci uloženy. V okamžiku nebezpečí mohl můj život záviset na tom, zda vím, kde se nacházejí, a zda budu schopen je ihned najít. Třeba i potmě.

Mezi koleny jsem svíral svou odstřelovačskou pušku L42. Byla to opakovací s válcovým odsuvným závěrem vycházející ze staré dobré vojenské pušky Lee-Enfield ráže .303 British, používané za druhé světové války. Byla

však transformovaná na ráži 7,62x51 mm NATO, opatřená novou těžkou hlavní a vybavená zaměřovacím dalekohledem Schmidt & Bender 6x42. Patřila sice spíše k minulé generaci, ale byla robustní a odolná a ve správných rukách dokázala zasáhnout první ranou na vzdálenosti přesahující 800 metrů. Patřily k ní speciální vysoce přesné náboje Green Spot, které jsem si osobně vybral. Zbraň také měla nový zásobník na deset nábojů bez okraje dna a předpažbí nad hlavní bylo odstraněné. Na pažbě se nacházela stavitelná lícnice a úpravy doznalo i spoušťové ústrojí, aby se zajistil jeho kratší a lehčí chod. Hlaveň a pažbu měla obalenou maskovacím potahem a další jsem přidal na dalekohled.

Jakmile se dostaneme na místo, pokusíme se proniknout do okrajové části základny a vybudovat tam skryté pozorovací stanoviště, z nějž bude možné sledovat veškerou činnost nepřítele. Hlavně musíme objevit a určit polohu úkrytů bombardérů s raketami. Jestli dojde k hlavnímu útoku, budu mít na starosti eliminaci obsluh protiletadlových zbraní ještě dříve, než budou mít šanci se k nim dostat. Pak přijdou na řadu piloti utíkající ke svým letadlům.

Jakmile Herculesy dosednou na zem a sklopí zadní nákladní rampy, aby mohly Landrovery vyrazit ven, bude mým úkolem rušivá střelba. Mými cíli se stanou důstojníci pokoušející se zorganizovat odpor a svou střelbou budu narušovat úsilí nepřítele o obranu. Mým úkolem bude působit zmatek v řadách obránců, čímž se naopak zvýší šance útočníků. Po skončení bitvy a zahájení ústupu se budu držet se zadním odřadem a likvidovat příliš aktivní pronásledovatele. Tady se stanou mým hlavním cílem obsluhy kulometů a těžších zbraní a mým úkolem udržování nepřátelských vojáků v bezpečí jejich obrněných vozidel. Jak vidno, spousta věcí bude záviset jen na mojí osobě.

Podobně jako ostatní členové týmu jsem prodělal spojovací výcvik. Kromě toho mezi námi byli dva medicí a dva experti na demoliční práce. Týmy SAS mají vždy multifunkční odbornosti.

Vedle odstřelovače v mojí osobě tým disponoval ještě Andyho univerzálním kulometem ráže 7,62 mm, který kvůli své zkratce GPMG obdržel od vojáků přezdívku „gimpy“. Je to vynikající zbraň se zásobováním náboji z pásu, díky čemuž dokáže vystřelit 750 ran za minutu na vzdálenost 1000 metrů. Oddíl tak má pro případ nebezpečí k dispozici značnou palebnou

sílu. Ve skutečnosti je GPMG tak dobrý kulomet, že jej používají i Argentinci. Kvůli dostatečnému zásobování kulometu náboji nesl každý člen týmu vedle své výstroje a výzbroje ještě několik nábojových pásů s 200 náboji zavěšených kolem krku. Až na mě byli všichni vyzbrojeni útočnou puškou M16 s podvěsným granátometem M203 ráže 40 mm. Všichni také měli samonabíjecí pistoli Browning BDA ráže 9 mm Luger, která sloužila jako zbraň poslední záchrany. Plus útočný nůž s černěnou čepelí, jenž fungoval jako víceúčelový nástroj.

Patnáct minut letu od pobřeží zahulákal pilot do interkomu: „Hej, vy tam vzadu, vstávejte! Začíná jít do tuhého.“

„Do prdele s ním,“ zahuhlal Doug.

Vrtulník se snesl níže a za chvíli jsme se v úplné tmě téměř dotýkali vln. Takový způsob létání vyžaduje obrovské zkušenosti. Stačí jediná chybička a můžeme skončit v moři. V kabině bylo hrozné dusno a z turbulence se nám všem dělalo špatně. Sevřel jsem hlavu do dlaní, zíral na podlahu a snažil se myslet na něco jiného. Ostatní to dělali stejně.

Jako první to nevydržel Taffy. Jednoduše otevřel ústa a vypustil obsah žaludku ven. Seděl přímo naproti mě, a jakmile jsem uslyšel zvuky, jež vydával a ucítil závan pachu zvratků, připojil jsem se k němu. Zvracel jsem mezi své nohy a pokoušel se směřovat proud páchnoucí tekutiny mimo naše tlumoky. Uprostřed kabiny se po celé její délce táhla uzounká volná ulička a při každém náklonu vrtulníku se hustá vlna zvratků přelévala sem a tam. Velmi brzy se k nám přidal i zbytek týmu. Všichni zvraceli jako třída na školním výletě autobusem. Pak se let uklidnil. Andy nám řekl, že jsme právě vstoupili do chilského vzdušného prostoru a můžeme si oddechnout.

Třicet minut jsme letěli podél hranic napříč ostrovem Tierra del Fuego a pak se stočili na sever. Předpokládalo se, že Chileané jsou vůči nám přátelštější, ale klidně se mohlo stát, že budou střílet na neidentifikovaný stroj, letící v noci nad jejich výsostným územím.

Letěli jsme nad izolovanými ostrůvky světél a občas zahlédli ohnivé jazyky vystřelující k obloze. Guy nám řekl, že to byly hořící plyny z naftových polí. Minuli jsme Vicuan a na úrovni Rio Grande zabočili k hranicím. Pilot nám řekl, že nyní směřujeme na nepřátelské území.

Po nějakých třiceti kilometrech od pobřeží se pilot opět ozval v interkomu. V jeho hlase bylo slyšet napětí: „Vzdálenost k místu přistání dvacet kilometrů.“

„Do hajzlu,“ ozval se hlas druhého pilota ve stejném okamžiku. „Právě přes nás přeběhl paprsek vyhledávacího radaru.“

„Zachytil nás?“

„Negativní – aspoň zatím.“

Když paprsek radaru argentinské baterie protiletadlové obrany znovu přeběhl kolem nás, slyšeli jsme hlasité cvakání z reproduktoru antiradaru nahore v kokpitu. „Rychle dolů!“ chtělo se mi zakřičet. Pilot však nepotřeboval moje rady. Snesl se tak nízko, jak jen se odvážil. Mohli jsme přímo cítit kopce kolem nás. Všichni byli napjatí. Nastal okamžik největšího nebezpečí. Pokud by nás zachytil nepřátelský noční stíhač nebo baterie řízených PL střel, neměli bychom šanci. Podvědomě jsme se přikrčili. Všichni se v dusnu kabiny potili. Najednou se cvakání přístroje zesílilo a přešlo do konstantního vysokého tónu.

„Zachytili nás! Zachytili nás!“ ozvalo se z kokpitu.

„Do prdele! Do prdele! Do prdele!“ řval pilot. Někde ve tmě venku radar řízení palby pevně zachytil odraz signálu od vrtulníku. Dokázal jsem si docela dobře představit obsluhu palebného systému, jak začíná odpočívat. Do třiceti vteřin proti nám vyrazí řízená střela typu země-vzduch.

Ucítli jsme, jak se vrtulník divoce otočil doprava a začal kličkovat. Pilot se snažil uniknout signálu a co nejvíc se od něj vzdálit. Zaslechli jsme cvakání spínačů, jak navigátor zapínal rušičku elektronických signálů. Prosím Bože, modlil jsem se, vyveď nás mimo dosah raket. Vteřiny ubíhaly. Celí zpocení jsme čekali, kdy se ozve upozornění, že nás sleduje řízená střela. Nadzdvihl jsem okraj zatemňovací fólie a vyhlédl z okna. Venku byla tma jako v pytli. Ani náznak blížící se rakety. Pohybovali jsme se souběžně s pobřežím. Bylo možné, že si nás radar spletl s hlídkujícím argentinským strojem.

Po dalších dvou nebo třech minutách pilot opět promluvil do interkomu. „Vidím světlice!“

„Kterým směrem, pro boží smilování?“ vyhrkl Andy.

„Na jih, asi pět stupňů... Už jsou pryč. Ne, teď vyletěly další! Vědí, že jsme tu! Co chcete dělat?“ Z jeho hlasu se zdálo se, že nemá daleko k panice.

Guy přišel za Andym a něco mu říkal. Došlo k prozrazení operace nebo ne?

„Musíme akci hned zrušit, zatraceně!“ křičel pilot. „Jestli nás Argentinci objeví, pošlou stíhačky, aby nás sestřelily!“

Andy řekl Guyovi: „Mám pocit, že si pilot nadělal do gatí při představě přistání do moře.“

Asi to byla pravda. Nicméně já jsem jim neměl za zlé, že se chtěli dostat ze situace, která zaváněla jistou smrtí. Kdybychom to teď odpískali, měli by pravděpodobně dost paliva na cestu do neutrálního Chile. Mohli by tam v klidu sednout a vzdát se úřadům.

„Když už jsme se dostali až sem,“ řekl Andy, „nehodlám se vzdát, aniž bych se pokusil využít příležitost!“

Vteřiny ubíhaly dál. Stroj nenasytně konzumoval vzácné palivo. Guy se rozmýšlel mezi dvěma možnostmi – odvolat akci, nebo v ní pokračovat. Pokud by přemýšlel příliš dlouho, nemusela být žádná možnost.

Rozčilený Andy se protlačil kolem něj k průlezu a vyšvihl se do kokpitu. „Poslouchejte, vy zbabělý bastardi,“ slyšel jsem ho řvát, „okamžitě se vraťte na místo vysazení. Vyložte nás a pak si můžete dělat, co chcete!“

S obavami jsme poslouchali, jestli se z reproduktoru znovu neozve zrádné cvakání, ale radarový signál z jihu se vytratil. Také se neobjevily žádné další světlice. Patrně to byla nějaká nervózní stráž ze základny.

Andy se sklonil nad navigátorem a sledoval cestu zpět k bodu vysazení. Plánovali jsme přistát nedaleko izolované usedlosti tři kilometry na západ od základny. Zbývalo jen pár minut, takže se všichni začali připravovat k vysednutí.

„OK, jsme tu!“ zakřičel pilot do interkomu. „Za minutu jsme na místě. Dám vám přesně třicet vteřin na vyložení krámů a pak to zvedám!“

KAPITOLA SEDMÁ

Když jsme dosedli, bylo přesně 5.05 ráno a všude kolem tma jako v ranci. Rotor vrtulníku vířil oblaka prachu. Taffy vyrazil první, následovaný Tomem a hned za nimi jsem vyskočil já. Rychle jsme se rozmístili do kruhu kolem helikoptéry a zaujali postavení s výhledem do všech směrů. Zbraně připravené ke střelbě. Taffy pečlivě prohlédl okolí svým noktovizorem. „Všechno čisté!“ ohlásil. Vysedli jsme uprostřed mělké prohlubně obklopené kopci s příkrými srázy. Nebyly tu žádné stromy, jen trsy trávy a nějaké trnité keře. Na zemi ležel sněhový poprašek. Po horku ve vrtulníku tu byla prokletá zima. Studený vzduch mi plnil plíce a rychle zahnal nevolnost.

Začali jsme urychleně vykládat tlumoky a veškeré vybavení. Motory vrtulníku běžely a rotor se točil. Stroj byl připravený kdykoliv se zvednout při sebemenší známce nebezpečí. Bylo životně důležité vyložit naše věci a zmizet z místa přistání dřív, než někdo objeví jeho přítomnost.

„Nemůžeš si pohnout, kurva?“ zasyčel na mě Doug, když jsem zápasil se svým batohem.

„Polib si...“ odsekl jsem a naložil tlumok vážící 25 kg na záda Taffymu. Mít nohy na pevné zemi a vykonávat nějakou činnost pro nás po úzkostech prožitých cestou znamenalo velké ulehčení. Mise běžela podle plánu a my jsme věřili, že ji zvládneme. Naše mapy nás měly dovést k hraničním základny. Zbudujeme si tam pozorovací stanoviště a připravíme se hrát naši roli až za dva nebo tři dny dorazí eskadra D.

Vykládali jsme poslední výstroj, když se na jihu nad základnou rozzářilo světlo. Další světlice. Okamžitě jsme ztuhli v očekávání, že se ze tmy ozvou výstřely. Vlezli jsme do pasti? Byl to signál k útoku?

Pilot Sea Kingu neváhal ani vteřinu. Okamžitě nastavil plynovou páku na plný výkon. Vrtulník vystřelil do vzduchu s navigátorem visícím z otevřených dveří. Doug stál nejbliže a tlaková vlna od rotoru ho srazila k zemi. Vyskočil a zaklel: „Posraný zbabělí krabové!“ Ve skutečnosti patřila posádka vrtulníku k námořnictvu a nikoli k letectvu, ale to mu bylo jedno. Pro něj byli všichni piloti stejní.

Podle zvuku motorů se vrtulník vracel zpátky na západ. Nejspíš se rozhodli pokusit se doletět na chilské hranice.

Guy se musel jako důstojník rychle rozhodnout. Vrtulník byl tak kilometr daleko, pořád ještě v dosahu našich vysílaček. Má zrušit misi a zavolat jej zpět, aby nás vyzvedl? Tohle byla poslední šance. Vypadneme do Chile nebo zatneme zuby a zůstaneme? Nebylo to poprvé, co jsem byl rád, že nemám důstojnické frčky. Někdy vyžaduje odvolání akce daleko větší odvahu než v ní pokračovat.

Andy začal zuřivě argumentovat: „To jsou vyvalený nováčci,“ prohlásil a tloukl pěstí jedné ruky do dlaně druhé. „Rekruti, kteří se v noci boje a střílejí na každé stín. Jsou jako malý děti. Vystřelujou světlice, aby zahnali tmu. Nepředstavují pro nás žádný nebezpečí.“

Guy se tvářil nešťastně. „Viděli nás na radaru. Pro rány Boží, vždyť nás zachytili. Musí vědět, že se tu pohybuje vrtulník. Od překročení hranic nás sledovali až sem. Zaznamenali naše přistání. Budou nás hledat, dokud nás nenajdou.“

Tím jsem si nebyl tak jistý. Příslušníci SAS mají speciální výcvik v ukrytí. Dokážou se zahrabat do země jako krtci.

„Pokud nás zajmou, vyjde celá hlavní operace najevo,“ prohlásil Guy.

„Bez nás na zemi bude muset být útok stejně odvolanej,“ odpověděl Andy. „To by byla sebevražda přilítnout naslepo. Moc dobře to věděj.“

Zírali jsme svými noktovizory do okolní tmy. Po všem tom ochromujícím hluku, jemuž jsme byli vystaveni cestou ve vrtulníku, tady bylo až udivující ticho. Slyšel jsem vát vítr a šelestit stébla trávy. A k tomu byla hrozná zima.

Pokud nás objevili, budou hlídky už pomalu na cestě. Nebyl čas na nějaké okounění.

Museli jsme buď zůstat, nebo co nejrychleji vypadnout.

Jako kdyby nás Argentinci chtěli přimět k rozhodnutí, objevila se